

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2622/05
01.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић као председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа као чланова већа, са саветником суда Зораном Брајовић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "АА", кога заступа пуномоћник АА адвокат, против оспореног решења туженог органа Министарства финансија Републике Србије у Београду 07 број 463-02-00010/2003 од 10.02.2005. године, уз учешће заинтересованог лица "ББ" и са заинтересованим лицем Општинским јавним правобранилаштвом општине Ужице, у предмету изузимања неизграђеног градског грађевинског земљишта, у нејавној седници већа одржаној дана 01. фебруара 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Општинске управе Чајетина – Одељења за имовинско-правне послове, јавне службе привреду и финансије број: 463-19/02-02 од 10. децембра 2004. године. Тим ожалбеним првостепеним решењем, и то: у тачки 1. диспозитива изузима се из поседа у корист Општине Чајетине, неизграђено градско грађевинско земљиште у државној својини у сврху образовања грађевинске парцеле са катастарском ознаком број аа КО ГГ корисништво Компаније "ББ", према планском акту, због привођења намени по урбанистичком пројекту ради реконструкције и доградње хотела "ВВ", и то под а) катастарска парцела број бб КО ГГ, у површини 210 м² корисника "ДД" под б) катастарска парцела број аа КО ГГ, у површини од 71 м², корисника "ЂЂ". Тачком 2. диспозитива ожалбеног решења налаже се Комуналном јавном предузећу "ДД" и МУП-у РС – Одељењу унутрашњих послова Чајетина као држаоцима кп.бр. вв КО ГГ и "ЂЂ" као држаоцу кп.бр. вв КО ГГ, да исто земљиште предају у посед Општине Чајетина у року од 15 дана по коначности овог решења. Тачком 3. диспозитива одређено је да ће се питање накнаде за земљиште из тачке 1. диспозитива овог решења у посебном поступку по правоснажности овог решења. Тачком 4. диспозитива утврђује се Компанији "ББ", право коришћења на неизграђеном градском грађевинском земљишту у државној својини ради образовања грађевинске парцеле која носи катастарски број аа КО ГГ, променом њених постојећих граница према планском акту, у циљу привођења земљишта намени по урбанистичком пројекту ради реконструкције и доградње хотела "ВВ", и то на кп.бр бб КО ГГ, у површини од 210 м² и кп.бр. вв КО ГГ у површини од 71м², тако да ће наведена грађевинска парцела овог корисника, а након њеног формирања, имати укупну површину од 0,42,81 ха. Тачком 5. диспозитива одређена је обавеза Комапније "ББ" да у року од 30 дана од дана правоснажности овог решења приступи и са ЈП "Дирекцијом за уређење и изградњу општине Чајетина" из Чајетине, закључи уговор којим ће се регулисати међусобна права и обавезе поводом утврђеног права коришћења на грађевинском земљишту из тачке 4. диспозитива овог решења.

У тужби, којом је покренуо управни спор, пуномоћник тужиоца оспорава законитост решења туженог органа из свих законских разлога. Наводи да се у конкретном случају није могао применити Закон о грађевинском земљишту већ Закон о експропријацији, те да је општина Чајетина у конкретном случају

погрешно поступала, јер је к.п. бр. бб КО ГГ, чији је корисник тужилац доделила другом правном лицу за обављање исте делатности коју обавља и тужилац. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, те обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове спора.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Компанија "ББ" је у одговору на тужбу оспорило све наводе исте, истичући да су ожалбено и оспорено решење донети на основу правилне примене члана 9 и 20. Закона о грађевинском земљишту, па предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице Општински јавни правобранилац општине Ужице у остављеном року није доставио одговор на уредно примљену тужбу.

По оцени навода тужбе, одговора на исту и целокупних списа предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета произлази да је ожалбено првостепено решење донето у извршењу решења туженог органа од 11.11.2004. године. Подносилац предлога Општински јавни правобранилац општине Ужице је у поновном поступку на записнику сачињеним пред првостепеним органом од 08.12.2004. године определио свој предлог за изузимање грађевинског земљишта од 17.05 и 30.08.2002. године, тако што је истим захтевао изузимање кп.бр. бб КО ГГ корисника "ДД"-а, овде тужиоца, и кп.бр. вв КО ГГ, корисника "ЂЂ", а у сврху образовања грађевинске парцеле кп.бр. аа корисника "ЕЕ" чији је правни следбеник Компанија "ББ", овде заинтересовано лице, а све према усвојеном урбанистичком пројекту ради реконструкције и доградње хотела "ВВ" (који се налази на кп.бр. аа КО ГГ). Како међу странама није спорно да се на предметним парцелама чије се изузимање тражи не налазе никакви грађевински објекти, и како је формирање грађевинске парцеле предвиђено одговарајућим планским актом као и Урбанистичким пројектом ради реконструкције и доградње хотела "ВВ", који у свом графичком делу под тачком 7.5 садржи и План парцелације, (који је објављен у "Општинском службеном гласнику" бр. 9/00 од 15. јуна 2000. године и који је још увек на снази), то је првостепени орган на основу свих напред изведених доказа донео одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења на основу члана 27. Закона о грађевинском земљишту ("Сл. гласник СРС" бр. 23/90 и "Сл. гласник РС" бр. 3/90...48/94), члана 34; члана 9. став 2. и члана 20. Закона о грађевинском земљишту ("Сл. гласник РС" бр. 44/95 и 16/97), а све у вези са одредбом члана 171. Закона о планирању и изградњи ("Сл. гласник РС" бр. 47/03).

С тога, је по налажењу Врховног суда Србије, правилно тужени орган оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против тог првостепеног решења, налазећи да је истим првостепени орган правилно решио ову управну ствар, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, без повреде правила поступка и са правилним позивом на материјалне прописе. Ово са разлога, што је одредбом члана 9. став 2. наведеног закона, између осталог, прописано да се пре привођења намени грађевинског земљишта образују грађевинске парцеле на основу плана парцелације (што је овде случај), а одредбом члана 20. истог закона је, између осталог, прописано да корисник градског грађевинског земљишта у државној својини (овде тужилац) је дужан да трпи промене граница грађевинске парцеле, према плану парцелације из члана 9. став 2. овог закона.

Цењени су наводи пуномоћника тужиоца "да се у конкретном случају није могао применити Закон о грађевинском земљишту већ Закон о експропријацији", па суд налази да је овај навод неоснован. Ово због тога, што је одредбом члана 20. став 1. Закона о експропријацији ("Сл.гласник РС" бр. 53/95) прописано да Влада Републике Србије утврђује општи интерес за експропријацију непокретности ако је експропријација исте неопходна за изградњу објеката (таксативно набројаних у наведеном члану), а у које објекте не спада изградња објеката из области туризма, како то тужилац, иначе, погрешно истиче. Цењен је и навод тужиоца "да је општина Чајетина у конкретном случају погрешно поступала, јер је к.п. бр. бб КО ГГ, чији је корисник тужилац, доделила другом правном лицу за обављање исте делатности коју обавља и тужилац", па суд налази да је и овај навод неоснован. Ово због тога што се предметно земљиште изузима од његовог корисника на основу урбанистичког пројекта намењеног за реконструкцију и изградњу хотела, а не за изградњу објекта комерцијалног туризма, који објекат тужилац иначе жели да гради. Евентуалну незаконитост овако донетог урбанистичког пројекта као општег аката, тужилац може истицати само у посебном поступку пред уставним судом.

Коначно, неоснован је и навод тужиоца којим тражи да му тужени орган надокнади трошкове спора, јер одредбом члана 60. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96) прописано да у управним споровима свака странка сноси своје трошкове.

Због свега наведеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву ове пресуде на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 01. фебруара 2006. године, У. 2622/05

Записничар, Председник већа-судија,
Зорана Брајовић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

дц